

Forfatter: Engelstoft, Laurits

Titel: BREV TIL: Nyrup, Martin FRA: Engelstoft, Laurits (1804-08-12)

Citation: Engelstoft, Laurits: "BREV TIL: Nyrup, Martin FRA: Engelstoft, Laurits (1804-08-12)", i *Udvalg af Laurids Engelstofts Skrifter (3. bind)*, Samfundet til den danske Litteraturs Fremme, s. 311. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002091242-003-shoot-L0020912420030031.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Udvalg af Laurids Engelstofts Skrifter (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Til professor Nyerup.
Geneve, den 12. Aug. 1804.*

kiære Nyerup!

Jeg haaber, De har faaet mit lange Brev fra Livorno. Deres af 23. Juni fik jeg først i Turin, da det med de andre Herrers først kom til Rom to Dage efterat jeg var reist derfra. De seer, hvor langt jeg nu er paa Tilbageveien, og at der er Udsigt til, at jeg faaer det Brænde behov, jeg haaber De har Kiøbt ind for mig. I Livorno bleve vi kun kort, men dog længe nok, for at jeg kunde gjøre en Eftermiddagstour ud til Montonero, et Landsted, som beboes af den danske Minister Schubart, at sige om Sommeren. Egentlig heder det hele Bierg, hvorpaa dette og andre Lyststeder ligge, Montenero. Vi vare et heelt Selskab derud, og flere traf vi der, og man skulde troet, det halve Europa var forsamlet, saaledes taltes Dansk, Tydsk, Fransk, Engelsk og Italiensk imellem hinanden, og det ikke mellem To og To, men en pleine conversation, saa man skulde troe, Selskabet var kommet med agende Post fra s. 312Babylons Taarn, kun med den Forskiel, at man her forstod hinanden. Schubart spiller en Slags Rolle i Italien; han er Konstnernes Mæcenas, og man dedicerer Bøger til ham. Her traf jeg ogsaa Thorvaldsen, som indtog mig meget. Jeg troer vist, at han besidder et meget godt Hierte. Hans Talent behøver man ikke at rose. Han forekom mig lidt tilbøielig til Melancholie, men selv dette gjør ham interessant. Han længes efter sit Fædreland, og ikke er det nogen Ære for det, ifald han der skulde mangle Opmuntring. Han seer ellers saa simpel ud som en Regentianer i sin Morgen-Negligé. — Over Apenninerne kom vi en anden Vei tilbage værre end den første. I Rom havde vi seet de pavelige Magaziner — de skiønneste i Verden maaskee — fyldte med aftærsket Korn fra iaar; her stod det grønt og nylig opkommet sommesteds. Paa Appenninernes Top maatte vi tage Tilflugt til Kaminen. — Fra Modena til Mailand og derfra til Turin reiser man igiennem en evig Have af Viinranker, Frugttræer, Mais etc., som tilsidst bliver kiedsommelig, da man ingen Udsigt har nogensteds for Træer, og hele Lombardiet er saa flad som en Pandekage, for at tale med Erasmus Montanus. Jeg veed ikke, om, det kan interessere Dem at vide, at de magnifiquæ Auctoriteter i Mailand drages med allehaande Upasseligheder, f. Ex. Vicepræsidenten med Podagra, Commandanten in capo med Feber etc., eller dette, at Vicepræsidenten har en smukkere Garde end Kongen af Danmark, eller dette, at la piu stupenda, la piu maravigliosa, la pin famosa fabrica, nemlig Domkirken, er et hæsseligt Skrummel, bare værd at see for den barbariske Smags Skyld, eller dette, at det ambrosianske Bibliothek er ikke Vand mod det kongelige i Kiøbenhavn, eller dette, at jeg aldrig har seet saa stor en Masse af theologiske Bøger, der skulde sælges efter Vægten, som paa Lyceet. — Uagtet vi havde en god Lejlighed til at lade s. 313os hielppe ud af Verden paa Veien fra Mailand til Turin et qvidem paa en dobbelt Maade, enten at drukne i de opsvulmede Floder eller at lade os slaae ihjel af Røvere, saa var det dog ikke besluttet den Gang, at der skulde blive noget Professorat vacant ved Kiøbenhavns Universitet, eftersom De vil kunne udlede af dette Brev, at intet Ondt er hændet os. Hvad Floderne angaaer, saa tilkommer Meriten de gode Færgfolk, der hellere opholde Reisende en Dags Tid end compromittere deres og egen Sikkerhed i nogen Maade; og hvad Røverne angaaer, da har de Franske ved i et Aars Tid i Træk daglig at skyde 5 à 6 Mordere endelig udrettet, at man paa een Landevei i Piemont kan reise sikker om Dagen. Thi for et Aar siden plyndrede man Folk ved høilys Dag udenfor Turins Porte, og alle Reiser skete i Caravaner. De Franske have ikke holdt det Umagen værd at giemme paa 10 Forbrydere, i det Haab at En eller To af dem skulde forbedre sig, men anseet det for en stor Gevinst for Staten at skilles ved dem Allesammen, da de dog ingen Uret skeer ved at faae Straf for deres Gierninger. At have ingen Barmhiertighed mod Forbrydere er Barmhiertighed mod Staten. Det forstaaer sig, at her tales kun om store Forbrydelser (crimes). — Hvis De faaer isinde at etablere et stort Huus, saa vil jeg recommandere Dem ci-devant Prinds Carignan's Kok, som laver de bedste Buddinger i Verden; De maa i saa Fald forskrive ham fra Turin; og hvis De faaer isinde at gjøre en Reise i Italien, saa anbefaler jeg Dem Veturinen Retronesi, som hverken kan læse eller skrive, men fører Dem fra Sted til Sted, giver Dem Spise og Drikke, og Kammer og Senge, tager Dem paa og sætter Dem af, altsammen uden at De behøver at lukke Munden op eller bekymre Dem mere om Reise og Reisens Fornødenheder end Madonnaen fra Loretto, da hun veturinerede til Paris. Det er en s. 314comisf Maade at reise paa, men den commodeste i Verden. At ride paa Muulesler over Mont-Cenis er ikke just et partie de plaisir, der kan sættes i Ligning med den at gjøre en Tour fra Geneve til Lansanne, sætte over Søen og komme tilbage paa den modsatte Side; men den har dog ikke saa lille en Interesse. Papiret er ude og Kl. er 10. Hilsen til Kone og Børn, Strøm, Hobe, Helms etc.

Vale.

Deres
Engelstoft.

P. S. Pakken til Malthe Brun kan jeg ikke finde, saa det er vel, den er ligegyldig.

Communicabel til Thorlacius, Strøm og Müller.